

ПЪТУВАНЕ КЪМ МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОЙНИ: СИЛАТА СЕ ПРОБУЖДА

STAR WARS™

ПОСЛЕДИЦИ

ЧЪК УЕНДИГ

Disney

LUCASFILM
PRESS

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Aftermath*

Copyright © & ТМ 2015 Lucasfilms Ltd.
www.starwars.com

Превод Александър Драганов и Мартин Янков
Издателски редактор Вида Делчева
Коректор Таня Симсонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1622-8

*На Трейси, която ме заведе да гледам
първия ми филм „Междузвездни войни“
(„Империята отвърща на удара“
на автокино!).*

*На майка ми, която ми купи всички онези
страхотни играчки.*

*На Мишел и Бен, които ме придружиха
в това лудо пътуване със спидер и го
направиха още десет пъти
по-страхотно.*

Преди много години, в една далечна галактика...

Втората Звезда на смъртта е унищожена. Носи се слух, че Императорът и неговата дясна ръка Дарт Вейдър са мъртви. Галактическата империя е потънала в хаос.

Из Галактиката някои звездни системи празнуват, а в други имперските фракции затягат хватката си. Един до друг съжителстват оптимизъм и страх.

И докато Бунтовническият алианс се бие с разпръснатите сили на Империята, един самотен разузнавач разкрива тайна имперска среща...

ПРЕДГОВОР

Днес е ден на празник. Триумфирахме над злодеите и потисничеството. Дадохме на своя Алианс и на Галактиката отвъд него шанс да си отдъхне и да се зарадва на свободата, която Империята ни бе отнела. Имаме данни от командир Скайуокър, че император Палпатин е мъртъв, както и неговия палач Дарт Вейдър.

Но макар да празнуваме, не бива да се отпускате. Нанесохме тежък удар на Империята и сега трябва да се възползваме от предимството. Оръжието ѝ може да е унищожено, ала тя е жива. Потисническата ѝ хватка се затяга около гърлото на добрите и свободомислещи народи в Галактиката, от ядрото на Корусант до най-далечните системи на Външния пръстен. Не бива да забравяме, че битката продължава. Бунтът ни приключи. Но войната... войната тепърва започва.

– Адмирал Акбар

КОРУСАНТ

Тогава.

Монументалният площад. Веригите се тресат, докато се увиват около врата на Император Палпатин. Следват ги възжета, които се усукват около статуята. Тълпата надава възгласи и дърпа, и дърпа, и дърпа. И стене разочаровано, когато каменната фигура отказва да мръдне. Но тогава някой връзва веригите за два тежкотоварни спидера. Двигателите изръмжават и запалват. Спидерите дърпат заедно с тълпата. Чува се звук като от гигантска строшена кост.

В основата се появява пукнатина. Още възгласи. Още викове. И аплодисменти, когато статуята пада. Главата ѝ се чупи, търкулва и пада във фонтана. Разплисква се тъмна вода. Тълпата се смее.

И после – свиренето на сирени. Червени светлини. Три спидера се спускат от въздушните пътни платна над тях. Имперската полиция. Черни и червени шлемове. Отблясъците на светлините се отра-

заяват в шлемовете им.

Няма предупреждение. Нито заповед да спрат.

Лазерните оръдия от въздушните спидери откриват огън. Червени снаряди нажежават въздуха. Тълпата е разкъсана. Падат тела, поразени от огъня.

Но събралите се не се плашат. Вече не са публика. Вече са тълпа. Вземат парчета от статуята на Палпатин и целят въздушните спидери с тях. Един от спидерите се накланя на една страна, за да избегне летящия камък – и се удря в друг спидер, като прекратява огъня му. Гражданите на Корусант се покатерват на каменните колони зад двата спидера – колони, на които са изписани имперските ценности за ред, контрол и законност – и започват да скачат върху полицейските машини. Едно ченге с шлем пада от спидера си. Другият изпъзвява отвътре и стреля с два бластера. Но тогава камък го удря по шлема и го събаря на земята.

Другите два въздушни спидера се издигат във въздуха и продължават да стрелят. Сред огъня и пушека се чуват писъци. Двама от присъстващите, баща и син, Рорак и Джак, се скриват зад падналата статуя. Звукът на битката, разгърнала се пред тях на Монументалния площад, не спира. В далечината се чува шум от още сражения, избухват пламъци, проблясват бластерни изстрели. Билборд, издигнат високо в небето сред трафика, внезапно замира.

Момчето е младо, само на дванайсет стандартни години. Не е достатъчно голямо, за да си спомня битките. Още не. Поглежда умолително към баща си и надвиква врявата:

– Но звездната станция е унищожена, татко! Битката е приключила!

Видели са го само преди час. Предполагаемия край на Империята. Началото на нещо по-добро.

Объркването в блестящите очи на момчето е ясно – то не разбира какво става.

Ала Рорак е наясно. Чувал е истории за Войните на клонираните, разказвани му от неговия баща. Знае как протича войната – че няма много войни, а само една, разтеглена отново и отново, нарязана на части, за да е по-приемлива.

Дълго време е казвал на сина си не истината, а идеализираната надежда.

Един ден Империята ще падне и когато ти имаш деца, ще е по-друго.

Сега това бъдеще е близо. Но има нужда от истината. Истинската.

– Джак. Битката не е свършила. Битката едва сега започва.

Прегръща сина си.

После поставя парче от статуята в ръката на момчето.

И сам взема друго.

ПЪРВА ЧАСТ

Сега.

Звездни линии пресичат мрака.

Кораб излиза от хиперпространството. Малък Звезден скокливец. Кораб за един човек. Харесван от много от *по-непопулярните* фракции във Външния пръстен – пирати, букмейкъри, ловци на глави и глави, които трябва да бъдат уловени. Този конкретен кораб е в движение – плазма минава по крилето и опасните перки. Има смачкана предница, все едно е ритнат от имперска канонерка. Но нищо. Така по-лесно щеше да се слее с другите.

Отпред: планетата Акива. Малка планета, поне гледана оттук. На кафяви и зелени ивици. Гъсти бели облаци се плъзгат по повърхността ѝ. Пилотът Уедж Антилс, някога Червен лидер, а сега – е, сега вече нещо друго. Няма официална титла, още не. Нещата са толкова нови, толкова различни, толкова непред-

видими, че му остава само да седи и да се наслаждава на мига.

Тук е спокойно. Тихо.

Няма ТАЙ-файтъри. Няма изстрели по носа на неговия X-изстребител.

Няма нападатели и макар да обича да лети, сега му е добре извън изстребителя му. Няма Звезда на смъртта. Тук Уедж потръпва, понеже е помогнал за унищожаването на две подобни конструкции. В някои дни това го изпълва с гордост. В други дни изпитва други чувство, по-лошо. Все едно го въвличат обратно. Битката около него продължава. Но не днес.

Днес всичко е спокойно.

Уедж обича спокойствието.

Вади датапада си. Плъзга надолу списъка с бутонна отстрани. Трябва да го удари няколко пъти, за да тръгне. (Едно нещо чака с нетърпение – когато всичко приключи, да си купи нова техника. Този датапад има пясък в себе си и затова бутоните засичат.) Списъкът с планети профучава през екрана.

Видял е вече пет. Флоррум. Рилот. Хинари. Абфар. Рейдония. Акира е шестата в списък от много, прекалено много планети.

Но тази проверка е негова идея. Оцелелите имперски фракции все още се борят, макар да са минали месеци от унищожението на втората бойна станция. Уедж смята, че са се преместили във Външния пръс-

тен – ако знаеш история, знаеш, че е лесно семенцата на Империята да поникнат там, далеч от ядрото и погледа на Републиката.

Уедж бе казал на Акбар и Мон Мотма:

– Може да са отново там. Да се крият.

Акбар бе отвърнал, че в това има смисъл. В крайна сметка, не бе ли Мустафар символ на имперското водачество? Според слуховете някога там Вейдър убил някакви джедаи. Измъчвал ги за информация, а после ги екзекутирал.

Но сега Вейдър го няма. Няма го и Палпатин.

Почти стигнахме, мисли Уедж. Намерят ли веднъж пътищата, по които Империята пренася запасите си, ще се почувства много по-добре.

Взема комуникатора. Опитва да се свърже с командването и...

Нищо. Може би комуникаторът е счулен. Това е стар кораб.

Уедж рови и изважда личния комуникатор, който виси от колана му. Почуква го, опитва да хване сигнал.

И отново нищо.

Сърцето му потъва в петите. Чувства се сякаш пропада. Понеже всичко това води до един-единствен извод.

Сигналът е блокиран! Някои от криминалните синдикати, които все още действат тук, имат техно-

логията да го направят *на местно ниво*. Но в космическото пространство над планетата? По никакъв начин. Само една група има такава техника.

Стиска зъби. Лошото му предчувствие е оправдано, тъй като звезден разрушител пронизва космоса пред него като върха на нож, излязъл от хиперпространството. Уедж активира двигателите. *Трябва да се измъкна оттук.*

Втори звезден разрушител застава до първия. Контролното табло на звездния скокливец започва да мига в червено. Видели са го. Какво да направи?

Как го казваше Хан? *Просто си лети спокойно.* Има си причина корабът да разполага с маскировка – изглежда, все едно може да принадлежи на всеки контрабандист в тази част на Галактиката. Акива е планета на престъпността. Има корумпирани сатрапи за губернатори. Множество синдикати се борят за ресурси и възможности. Черният ѝ пазар е добре известен – някога, преди десетилетия, Търговската федерация е имала фабрика за производство на дроиди тук. Това означава, че ако искаш нелегални дроиди, може да дойдеш тук и да си купиш. Всъщност Бунтовническият алианс си е набавил много от дроидите точно оттук.

Изниква нова дилема – какво да прави сега?

Да прелети над планетата, за да я проучи от въздуха, както е бил първоначалният план, или да из-

числи курс обратно до Чандрила. Нещо се мъти. Два звездни разрушителя, дошли от нищото. Блокирани комуникации. Не е случайно. *Означава, че съм открил това, което търся.*

Или дори нещо по-голямо.

Значи: време да изчисли курс, с който да се измъкне.

Ще отнеме няколко минути. Да се отправиш навътре от Външния пръстен не е така лесно, колкото да минеш по обиколния път. Скокът е опасен. Има много неизвестни. Мъглявини, астероидни полета, летищи в космоса останки от различни битки.

Последното нещо, което Уедж иска, е да пилотира на ръба на черна дупка или да мине през центъра на звезда, която става супернова.

Комуникаторът пропуква.

Свързват се с него.

По канала прозвучава студен имперски глас:

– Това е звезден разрушител „Бдителност“. Навлезли сте в имперското пространство.

Това не е имперско пространство, мисли си Уедж. Какво става тук?

– Идентифицирайте се.

Обзема го страх, силен като електрошок. Това не е неговата територия – да говори, да лъже. Измамник като Соло може да убеди джавас да си купи пясък, но Уедж е пилот. Обаче не е като да не е планирал това.

Калризиан е разработил историята. Уедж прочиства гърлото си, натиска бутона и...

– Аз съм Джев Хесан. Пилотирам звезден скок-ливец ХХ-87 „Скитникът“. – Препраща датакартата си. – Изпращам ви данните си.

Пауза.

– Идентифицирайте природата на посещениято си.

– Лек товар.

– Какъв товар?

Дежурният отговор е компоненти на дроиди. Но това може и да не мине тук. Той мисли бързо. Акива. Горещо. Влажно. Джунгла.

– Части за деовлажнители.

Пауза. Дълга и мъчителна.

Навигационният компютър изчислява маршрута.

Почти сме готови...

През малкия комуникатор се чува друг глас. Женски. В него се долавя стомана. Никаква веселост. Това е властен глас или поне глас на някой, който смята, че има власт.

– Джев Хесан. Пилот номер 45236. Деваронец. Нали?

Това съвпада. Калризиан познава Хесан. Контрабандистът, извинете, „легитимният пилот и бизнесмен“ е пренасял стоки, за да помогне на Ландо да

построй Облачния град. И наистина е деваронец.

– Точно така – отвърща Уедж.

Още една пауза.

Компютърът е почти готов с изчисленията. Остават още максимум десет секунди. Номерата се прехвърлят и блестят на екрана...

– Колко интересно – казва жената, – данните ни показват, че Джев Хесан е починал след задържане от Империята. Позволете ни да ги поправим.

Хиперпространственият компютър е готов с изчисленията си.

Уедж натиска тягата, но корабът само потръпва. После звездният скокливец се поклаща отново и се понася напред. Към двата звездни разрушителя. Това означава, че са включили притегалните лъчи.

Обръща се към управлението на оръжията.

Ако ще се измъква от това, ще е сега или никога.

Адмирал Рей Слоун се вижда в таблото за управление и през илюминатора навън. Черната бездна. Белите звезди. Като дупки в завивка. И сред тях, подобно на играчка върху завивката – малкият изстребител за дълги скокове.

– Сканирай ги – нарежда тя. Лейтенант Нилс Тотуин вдига глава с раболепна усмивка.

– Разбира се.

Лицето му е стегнато от същата тази усмивка. То-

туин е въплъщение на всичко, сбъркано в Империята днес. Много от най-добрите ги няма. Останала е утайката. Листенцата по дъното на чаша чай. Но прави каквото му се казва. Това не е малко.

Слоун се чуди кога Империята ще започне да се разпада. Различните сили правят каквото и когато си поискат. Хаос и анархия. Мигът, в който това стане, когато някой важен тръгне сам за себе си, всички са обречени.

Тотуин наблюдава звездния скокливец, докато притегателният лъч го приближава бавно, но сигурно. Екранът под него проблясва и генерира холоизображение на кораба, сякаш направено от невидими ръце. Изображението е червено в долната си част. Паникьосаният Нилс казва:

– Хесан зарежда оръжията.

Тя се намръщва.

– Спокойно, лейтенант. Оръжията на един звезден скокливец не са достатъчно силни, за да... – Момент. Тя се вира. – Това да не е каквото мисля, че е?

– Какво? – пита Тотуин. – Не...

Пръстът ѝ се плъзга по предната част на холографията, обикаля закривения широк нос на изстребителя.

– Тук. Артилерийско оръдие за протонно торпедо.

– Но звездният скокливец не би трябвало да е

екипиран с.. ох. Ох!

– Някой е дошъл готов за битка!

Тя се протяга надолу и отново включва комуникатора.

– Говори адмирал Рей Слоун. Виждам те, малки пилоте. Подготвяш ми чифт торпеда. Нека позная. Смяташ, че протонното торпедо ще повреди нашия притегателен лъч за достатъчно дълго, че да се измъкнеш. Може и да си прав. Нека обаче ти напомня, че на „Бдителност“ имаме достатъчно огнева мощ, за да те превърнем не в старо желязо, а в космическа прах, пръсната в мрака. Няма да ти се получи. Ще пуснеш торпедото си. Ние ще пуснем своите. Дори ако успееш да се измъкнеш преди нашият лъч да прекъсне... – Тя изцъква с език. – Но ако искаш, опитай.

Казва на Нилс да се прицели в звездния скокливец.

За всеки случай.

Но се надява пилотът да не е глупак. Да е умен. Сигурно е някакъв разузнавач на бунтовниците, шпионин. Това само по себе си е глупаво. Или вече, след унищожението на втората Звезда на смъртта, не чак толкова.

Причините за бдителност не намаляват, както предполага и името на кораба ѝ. Сбирката на Акива не бива да се проваля. Трябва да се състои. Трябва да даде резултат. Всички са изнервени. Цялата Импе-

рия е на ръба на пропастта и този ръб се рони.

Напрежението се покачва. Почти буквално. Като юмрук, опрян в гърба ѝ, който изважда въздуха от дробовете ѝ.

Шансът ѝ да изпъкне.

Шансът ѝ да донесе бъдеще на Империята.

Да забрави за стария начин на живот.

Наистина!

Уедж прави гримаса. Сърцето му бие в гърдите като йонен пулс. Знае, че е права. Обстоятелствата са срещу него. Той е добър пилот, може би от най-добрите, но няма Силата на своя страна. Ако пусне двете торпеда, това е всичко. Няма да има значение, че се измъкнал от притегателния лъч. Няма да разполага с повече от секунда, за да избегне обстрела им.

Нещо се случва, тук, в небето над Акива. Или може би на повърхността на планетата.

Ако той загине тук, никой няма да разбере какво.

Това означава, че трябва да изиграе картите си внимателно.

Изключва торпедата. Има друга идея.

Док 42.

Рей Слоун застава на остъкления балкон, гледащ към събрания батальон щурмоваци. И те като Нилс са несъвършени. Завършилите с добри оценки в Ака-

демията са били на борда на Звездата на смъртта или на командния кораб на Вейдър, „Екзекутора“. Половината от тези дори не са завършили – обучението им е прекъснато и са извикани по-рано.

Но ще свършат работа. Засега. Пред тях е звездният скокливец. Носи се през празнотата на космоса, воден от невидимата хватка на притегателния лъч. Минава пред редиците ТАЙ-файтърри (една втора от броя, от което се нуждаят, и една трета от броя, който тя би предпочела) и бавно се носи към събраните щурмоваци.

Числеността е на тяхна страна. Звездният скокливец вероятно има един пилот, най-много още двама, екипаж.

Приближава още повече. *Кой си ти?* – пита се тя. – *Кой е в тази кутийка!*

Тогава: внезапен блясък и разтърсване. Звездният скокливец засиява в синьо от носа.

Избухва във взрив от огън и скрап.

– Който и да е бил – казва лейтенант Тотуин, – не е искал да го открият. Предпочел е лесният начин.

Слоун седи сред димящите отломки от далекообхватния изстребител. Мирише на озон и огън. Чифт блестящи черни астродроиди се движат и изпускат противопожарна пяна, за да задушат последните пламъци.

Трябва да се движат край половин дузина неподвижно лежащи тела на щурмоваци. Шлемовете им са напукани. Нагръдниците – овъглени. Бластерните карабини – счупени и разпръснати.

– Не бъди наивен – мръщи се тя. – *Не*, пилотът не е искал да бъде открит, но е още тук. Ако не е искал да го взривим там в небето, защо мислиш, че би бил готов да умре тук?

– Може да е самоубийствена атака за максимална щета.

– Не. Той е тук и не може да е далеч. Намери го.

– Да, адмирале – кима нервно Нилс, – веднага.

ЗА АВТОРА

Чък Уендиг е писател, сценарист и гейм дизайнер. Той е автор на множество романи, включително *Blackbirds*, *Atlanta Burns*, *Zer0es* и йънг адълт поредицата *Heartland*. Освен това е сред сценаристите на краткия филм *Pandemic* и на номинирания за награда „Еми“ дигитален наратив *Collapsus*. Понастоящем живее в Пенсилтъки с жена си, сина си и червеното си куче.

terribleminds.com

Намерете Чък Уендиг във Facebook
[@ChuckWendig](https://www.facebook.com/ChuckWendig)

